Bosch vC 32496

NIEUWE VORMEN VAN ORGANISATIE EN STRIJD

C.I.R.A.

J. KOLTHEK
W. WESSELS

anarchistiese
uitgaven

spuistraat 62 amsterdam

0,50

* * * * * * * * * * * * * * * * * * *

J. KOLTHEK
W. WESSELS

Anarchistiese Uitgaven
postbus 1329 amsterdam
postgiro 2879208
t.n.v. penn. A.U.

*

NIEUWE VORMEN VAN ORGANISATIE EN STRIJD

ORGANISATIE

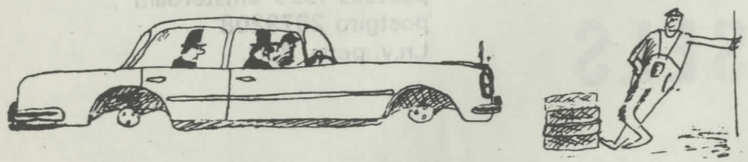

Heel het raderwerk staat stil als uw machtige arm dat wil.

VAKBEWEGING OF NIEUWE VORMEN VAN ORGANISATIE

Het is verheugend dat in de kringen van de Vrije Socialisten en onder de jongeren, de belangstelling voor de ekonomische organisatie, althans voor de opvattingen daaromtrent, groeiende is. Jarenlnag is er een vergeefse strijd gevoerd om deze vorm van organisatie, als basis, als uitgangspunt geaccepteerd te krijgen. Natuurlijk, in de loop der jaren is er in onze bladen veel over geschreven, maar tot een werkelijk beginselprogram heeft alleen "Socialisme van onder op" met de Ned. Bond van Vrije Socialisten het gebracht. Dit heeft maar korte tijd geduurd en de Vrije Socialisten van de oude stempel bezonnen zich en keerden terug naar het propageren van hun vrijblijvende theorieën in hun orgaan. (Wat deze vrijblijvende theorieën en hun betrekking tot de revolutionaire strijd betreft, kunnen we niet verder uitwijden, het zou een hoofdstuk op zich zijn.)
Nogmaals, het is verheugend dat nu jongeren het initiatief nemen om met die sleur te breken en uit te spreken, dat de ekonomische organisatie grondslag zal zijn tot het bereiken van een andere maatschappijvorm.

Laten wij eerst eens stilstaan bij de vakorganisatie.
De vakbeweging is in haar oorsprong min of meer categoraal georganiseerd naar beroep). Al lang voordat het N.A.S. werd opgericht, waren er al bonden en bondjes die op basis van beroep georganiseerd waren.
De onafhankelijke vakbeweging heeft een moeizaam bestaan gehad. De socialistische opvattingen, die haar uitgangspunt waren, hebben maar weinig invloed kunnen uitoefenen. Met het groter worden van het NVV en de confessionele bonden, met daarachter de politieke partijen, dus de opvatting van Bond en Partij dat overleg maatstaf moest zijn, heeft de onafhankelijke vakbeweging het nog moeilijker gekregen, waarbij nog kwam, dat de partijpolitieke opvattingen de interne beweging verscheurden. De opvatting, dat de economische organisatie voorwaarde is om de kapitalistische maatschappij om te vormen tot een socialistische, is nooit diep doorgedrongen. Politieke machtsvorming kreeg gestalte en steeds meer werd de klemtoon gelegd op deze machtsvorming, het winnen van parlementszetels e.d., mede verantwoordelijkheid te nemen voor een stelsel waarvan men zogenaamd de vernietiging nastreeft!
De oorlog 1914-1918 heeft een geduchte knauw gegeven aan de socialistische beweging, want niets is funester voor een arbeidersbeweging met socialistische beginselen, dan het niet kunnen (of willen) verhinderen van een dergelijke oorlog, en sterker nog, het nationaal partij kiezen!
De russische revolutie en haar verloop maakte de verwarring nog groter. Het NAS scheurde en we kregen een nieuwe vakbeweging, het NSV. Ook dit NSV kon niet uitgroeien tot een werkelijke faktor in de arbeidersbeweging, in de bedrijven miste het ieder kontakt en was dus krachteloos, haar aktiviteiten bleven beperkt tot het uitgeven van een uitsteken weekblad "De Syndikalist" en het meedoen aan werkeloosheidskassen enz.
De R.V.O deed haar intrede en de communisten van die tijd probeerden door akties in het NVV, het NAS en het NSV hun politieke doeleinden te verwezenlijken.
Maar de reformistische vakbeweging groeide, omdat zij *verbeteringen* wist af te dwingen en deze verbeteringen in de plaats kwamen voor de strijd voor het Socialisme.
Als men naleest wat er in de jaren tussen beide wereldoorlogen is geschreven, dan komt het steeds neer op: ....als de arbeiders dit of dat accepteren, dan .....
Maar de reformistische vakbeweging groeit en is uit de kapitalistische struktuur een niet meer weg te denken faktor geworden.
De invloed van de onafhankelijke vakbeweging, ja laat het ons duidelijk'vak'-beweging noemen, alle andere benamingen zijn onjuist, wordt kleiner en kleiner.
De laatste oorlog heeft ons wel goed de das omgedaan. Eerst nog een hoopgevende E.V.B., later E.V.C., die echter snel de nek werd omgedraaid door het partijpolitieke gemanipuleer van de C.P.N.

Maar het heeft weinig zin de ontwikkeling van de politieke bewegingen van alles de schuld te geven. We moeten onder ogen zien, dat de socialistische opvattingen niet zo diep geworteld waren dat zij zich met overtuiging konden verzetten tegen die ontwikkeling. De strijd voor het socialisme heeft plaats gemaakt voor het streven om het nu zo goed mogelijk te hebben. De sterke arbeiders groeperingen b.v. de bouwvakarbeiders, havenarbeiders, typografen voeren een 'strijd' ten eigen bate, de zwakkere groepen, en de strijd voor een betere wereld komen op de tweede plaats. Er is geen, of althans geen merkbaar bezwaar tegen maatregelen die anderen treffen. Dit zoeken naar eigen voordeel maakt het ten enenmale onmogelijk mensen te organiseren op meer ideële grondslagen.
Namen als bedrijfsorganisatie, bedrijfsraden worden gebruikt, maar is er ook inhoud gegeven aan deze formuleringen?
Hier volgt een tabel uit 1960 dat een beeld geeft van de vakbeweging.

totaalbeeld 1960

	NVV		CNV		KAB	
	ingeschreven	afgevoerd	ingescheven	afgevoerd	ingescheven	afgevoerd
Bouw	I0789	9679	4638	3478	9007	8645
Kleding enz	I4525	I4225	I70I	I502	42I4	4I64
metaal	I3446	I2039	5044	3423	8774	7I5I
Voeding enz	3357	3236	I427	I282	2I80	I9I7
transport	6912	5457			2665	2645
Vervoer	2599	3753	I487	I226	I813	I422
Hotel enz		I708	I633		744	845
						afgevoerd
	NVV		87719		78547	
	KAB		64388		54670	
	CNV		36523		2769C	

Maar..... de bonden groeien nog steeds en al is er geen vertrouwen in de leiding die leiding maakt de dienst uit. Maar dit kan toch alleen gebeuren als het overgrote deel der leden geen wezenlijk interesse heeft. Ze zien de vakbeweging als een automaat waar men een gulden ingooit in de hoop er 2,50 uit te halen. De zgn. welvaartsstaat heeft de mensen zo ver van het socialistisch denken verwijderd, dat slechts nog bij weinigen zedelijke en morele bezwaren bestaan tegen het kapitalistische systeem. Bij de meesten gaat het erom in de zwijnenstal een droge plek te vinden.
Is dit niet een juist beeld van de verworden arbeidersbeweging? Maar toch... als het ons ernst is met onze socialistische opvattingen, die tot doel hebben andere vormen van organisatie ingang te doen vinden en breken met opvattingen die alleen maar tot doel hebben de huidige samenleving te handhaven. Vergeten wij niet, dat we nu nog alleen praten over de zgn. rijke landen, maar dat miljoenen dagelijks verrekken en dat onze welvaart voor een groot deel op de ellende van die miljoenen berust.
We moeten dan vaststellen dat de huidige organisatie opvattingen en organisatievormen zo geijkt zijn, dat voor het merendeel der zich noemende socialisten de STAAT een afgod is geworden en men van mening is dat met het veroveren van een parlementaire meerderheid de maatschappij een ander aanzien krijgt. Niets is echter minder waar. Zweden, Noorwegen, Denemarken en de periodieke Labourregeringen in Engeland leren ons dat er fundamenteel niets aan de bestaande verhoudingen verandert. Ook in die landen is de PRODUKTIE OM DE WINST uitgangspunt en is het afslijpen van scherpe kanten doel geworden.
De leiders van de zgn. socialistische partijen zijn tot pratende boedda's geworden, die in het parlement en andere lichamen tronen. Als arbeiderssolidariteit ter sprake komt, spreken zij af en toe met veel begrip over die dingen, maar intussen dienen ze als minister of direkteur of commissaris die zo aanvechtbare orde en .... zichzelf.
Zo is het socialisme van zijn eenvoud beroofd, en de leiders professoren, dokters en vooral doctorandussen, meesters in de rechten spuien hun geleerdheid aan de gewone leden. Maar nog altijd is het RECHT gebaseerd op eigendomsverhoudingen en de ekonomenwijsheid heeft geen andere basis.
We hebben dus een nieuwe klasse gekregen, de klasse van welvaartlijders, die zich hemelhoog verheven voelen boven de armoelijders elders. We spreken over WINSTDELING, en de honger elders deert ons niet veel. Solidariteit, die in het verleden vaak gestalte gaf aan de akties der arbeiders is vergeten. Voor ons is solidariteit echter het gist van iedere revolutionaire aktie.Velen denken verder dat, als de omstandigheden minder goed worden, het elan zal toenemen. Wij willen wel uitspreken dat wij niet gelukkig zijn met aktiviteiten vanuit deze gedachtengang.
Maar we zullen het ABC van het socialisme weer moeten gaan propageren, ECONOMISCHE en SOCIALE gelijkheid voor allen als eis en als doel moeten stellen.
Aan welke middelen van strijd en organisatie zullen wij de voorkeur geven?

MET WELKE MIDDELEN EN VOOR WELK DOEL?

Het doel is wel duidelijk. De vernietiging van het kapitalisme en het bevorderen van een produktie en distributiesysteem,dat niet meer gebaseerd zal zijn op het maken van winst, maar op het voldoen aan behoeft, dus het socialisme. Om dat te kunnen bereiken, het doel, streven wij naar een vorm van ekonomische organisatie, het middel.
Wij vinden het noodzakelijk het kapitalisme te bestrijden omdat wij een eind willen maken aan een systeem van uitbuiting, aan een dwaze vorm van produceren en distribueren, aan een opeenhoping van bezit enerzijds, en armoede en honger anderzijds.
Dit betekent dat wij deze vernietiging als een noodzaak zien, als tweede komt een ander, volgens ons beter systeem aan de orde. Om dit systeem te kunnen bereiken, stellen wij als één van de middelen de 'ekonomische organisatie'.
Organisatie op de grondslag van het bedrijf, waarvan allen die in een bedrijf werken, deel uitmaken. Een, vanuit het doel gezien, politieke organisatie, die vecht op ekonomisch terrein.
De arbeiders uit de bedrijven vormen dus bedrijfsorganisaties, uit hun midden word een Raad gekozen. Zij zoeken kontakten met arbeiders uit andere bedrijven om ook daar een dergelijke organisatie in het leven te roepen. Als er strijd is, en vooral in tijden van grote spanningen, zal het kreatief vermogen van de arbeiders naar vormen zoeken die wezenlijk zullen verschillen met de oude vormen van de vakvereniging.
Steeds echter zullen de arbeiders zelf de touwtjes in eigen hand moeten houden en de door hen gekozen Raad geen machtspositie in laten nemen, steeds zal de bedrijfsrorganisatie de lijn bepalen en beslissingen zelf nemen. Deze beslissingen zullen liggen op het terrein van het doen funktioneren van het bedrijf, het e.v. gewapend optreden om de bedrijven in handen te houden, het optreden tegen pers- en andere publiciteitsorganen enz.

De *bedrijfsorganisaties* zijn die organen die over wezenlijke politieke aspekten beslissen. De *arbeidersraad* is dus geen orgaan dat zelfstandig beslissingen kan nemen.

De leden van die Raad kunnen steeds vervangen worden.

Het zou een onvergevelijke fout zijn de waarde, de belangrijkheid van deze bedrijven te onderschatten, of ook maar achter te stellen bij de producerende bedrijven.
Zo zeker als in de sektor der produktie, zal men in de sektor der dienstverlening kernen moeten gaan vormen, kernen die zich intensief bezig moeten houden met het funktioneren van deze bedrijven, opdat men, zodra dat mogelijk is, deze bedrijven in handen kan nemen.
Als wij denken aan zgn. overheidsbedrijven in de Gemeenten als Gas, Elektra, Water, Publieke werken enz.,aan zgn. Rijksbedrijven als Spoorwegen, Post, Telefoon enz., dan beseffen we hoeveel werk er verzet moet worden.
In al deze bedrijven zullen er mensen moeten zijn, bereid om alle krachten in te zetten om de bedrijven in handen te krijgen en vooral te houden!
In genoemde overheidsbedrijven is ook thans reeds sprake van een perfekte organisatie en dus zullen wij ons meer moeten bezig houden met de overname dan met de reorganisatie; dit in tegenstelling met de particuliere bedrijven!
De in de bedrijven gekozen Raden onderhouden regelmatige kontakten. Boven de Raden staat geen staatsgezag, zij (de Raden) moeten worden tot de vervangers van de Staat.
Wij zullen ons moeten bezinnen op het feit, dat volkomen andere opvattingen over organisatie moeten groeien, nl. dat de verantwoordelijkheid bij o n s komt te liggen en niet meer bij leiders, en dat deze verantwoordelijkheid tevens het wezenlijke verschil is tussen Socialisme en Kapitalisme. Voorlopig zullen wij ons moeten bezig houden met de propaganda en voorlichting en in de bedrijven 'kernen' moeten vormen die deze propaganda en voorlichting ter hand nemen.
Elke handeling zal er op gericht moeten zijn doelbewust het huidige ekonom ische stelsel te ondergraven.
Bovengenoemde kernen zullen zich niet mogen en kunnen baseren op een steriel idealisme, ook zullen zij zich positief moeten bezig houden met de problemen van deze tijd. De strijd 'van alle dag' is vergeleken met het doel dat wij voor ogen hebben, niet zo belangrijk, deze strijd van alle dag kan echter belangrijk zijn om te leren bepaalde strijdmethoden onder de knie te krijgen, de strijd om te buigen naar het doel:
OVERNAME VAN DE BEDRIJVEN!

Duidelijk is dat de nieuwe vormen van organisatie zullen moeten ontstaan uit volkomen andere opvattingen over 'bezit'. Deze opvattingen kunnen niet bij de 'wet' geregeld worden, maar zullen het resultaat moeten zijn van een andere instelling van de mens tot de mens en tot de maatschappij. Onder de verhoudingen waarin men aan de opbouw van de nieuwe maatschappijvorm begint, zal men niet van de ene dag op de andere kunnen overstappen van kapitalisme naar socialisme. (Dit kan niet per dekreet.)
Het particuliere eigendom zal worden afgeschaft en dus ook het erfrecht, maar socialisme veronderstelt niet slechts andere eigendomsverhoudingen, het betekent vooral een, op basis van die nieuwe verhoudingen, opbloei van een nieuwe relatie tussen mensen.
De nieuwe vormen van organisatie zullen niet tot de bedrijven beperkt blijven, ook daarbuiten is ruimte voor organisatie 'van onderop'. Denk maar aan de problemen van huisvesting nu, aan het leefbaar maken van de steden, aan een intensievere relatie van arbeiders en kunstenaars, om maar enige problemen aan te geven. Al deze aktieviteiten kunnen bijdragen tot zelfstandig denken, en vooral handelen!
Zij kunnen de mensen losweken van de traditionele aanpak der politieke partijen, die zelden, zeer zelden de zaken aanpakken op basis van vernieuwing, maar veelal uitgaan van de normen van de bestaande 'orde'.
De mensen worden door middel van de school, radio, TV, pers, bioscoop, kerk, politieke partij en, als gevolg daarvan, door de opvoeding in het gezin, in een voortdurende staat van afhankelijkheid gehouden. Eigen meningen over maatschappij en de problemen daar rondom, worden weinig, al te weinig gehoord.
De macht is in handen van grote maatschappijen, die met geld medewerkers kopen om hun belangen te behartigen en zij, die gekocht worden, denken veelal uit dezelfde normen.
Wezenlijk verschil in denken is er bijna niet, zeker niet als het er om gaat om 'bezitsverhoudingen'. De konflikten in deze maatschappij worden meer veroorzaakt om de verdeling van de 'plaatsen' om de trog, dan om morele en zedelijke normen.
Zelfakties van de arbeiders worden meest-

al beantwoord met laster, verdachtmakingen en onderkruiperij, waarvoor desnoods het leger wordt ingeschakeld.
Iedere partijburokraat schuwt en veroordeelt het 'zelfhandelen' van de arbeiders als de pest. Zij eisen van de arbeiders discipline en een slaafs volgen van de'weg', die zij, de leiders, vanuit een bevoorrechte positie aangeven.De koalitie tussen de bezitters en de leiders, is voor deze een uitkomst, voor de arbeiders is het funest!
Omdat de socialistische leiders niet geaarzeld hebben de meest reaktionaire methoden van de bezitters te ondersteunen, heeft zich van grote groepen arbeiders diepe teleurstelling meester gemaakt, die hen voor iedere poging om strijd te voeren, kopschuw heeft gemaakt. Zij, die zich door deze teleurstelling laten beönvloeden, hebben ongelijk. Van het ene op het andere ogenblik kan zich een situatie ontwikkelen waarin passiviteit kan omslaan tot aktiviteit, kan berusting omslaan in opstandigheid. Dat zal het moment zijn, waarop bezitters en leiders de rekening gepresenteerd krijgen.
Wij zullen er rekening mee moeten houden dat akties en stakingen niet voldoende zijn, vooral als oude organisaties zich er mee gaan bemoeien. Het gaat erom, de d i r e k t e a k t i e van onder op te stimuleren!
Vele intellektuelen voelen zich wel thuis in de bestaande toestand of bij de 'staatssocialisten', omdat zij dan verzekerd zijn van een bevoorrechte positie.
Het socialisme van de partij is het socialisme van "standen" geworden. Het is o.i. zeer kortzichtig om "produktieve arbeid" voor de gemeenschap van minder waarde te achten dan "intellektuele arbeid".
Om de mens die handenarbeid verricht minder te belonen en hem dus geen gelijk aandeel te geven in wat de gemeenschap voortbrengt, is een onrechtvaardigheid en daarom voor ons niet akkeptabel.
Zo is het ook met de bevoorrechting van de produktieve sektor boven die van de dienstverlening. Voor dit onderscheid in 'waarde' en in 'beloning' is geen zinnige verontschuldiging aan te voeren.
Maar het socialisme van de 'partijen', van de 'manager' heeft ons op deze weg gebracht. Deze weg werd niet ingeslagen met de bedoeling het socialisme te bereiken, maar om het kompromis te vinden, om de onverbiddelijke klassestrijd uit de weg te gaan. Zo bestaan er in Nederland wettig gesanktioneerde ondernemingsraden, die zich ten doel stellen de samenwerking om de vrede in het bedrijf en op de arbeidsmarkt te verzekeren, nimmer zullen de werkgevers ingrijpende veranderingen dulden en de vertegenwoordigers van de werknemers zijn niet meer dan marionetten in het 'spel'.
Slechts als de arbeiders zich van hun macht bewust zijn, en de gehoorzaamheid aan bezitters en leiders zullen opzeggen, slechts dan kunnen principiële en radikale veranderingen tot stand worden gebracht.
Nog steeds is het zo, dat de bezittende klasse zich geen zorgen maakt over de aard van de produktie. Zij heeft zich nooit laten verleiden dat te produceren wat nodig is, evenmin heeft zij ooit overwogen het stopzetten van overbodige en door reklame aangedikte markten.
Eén faktor was steeds bepalend: WINST - WINST - WINST.
Dit is het wezenlijke konflikt, produceren om de winst of produceren naar behoeft. In de technische ontwikkeling is het zo geworden dat de arbeid gemeenschappelijk is geworden en het eigendom persoonlijk is gebleven.De arbeiders vormen de meest onontbeerlijke klasse, zonder hun arbeid kan de maatschappij geen dag funktioneren! Zij hanteert het gehele produktieapparaat zonder het te bezitten. Dit is ook het geval in de zgn. socialistische landen.
Als zij haar macht gebruikt, en dan kan door middel van het bezetten van de bedrijven, dan zal het 'papieren recht' van de bezitters een fiktie worden.
Kenmerkend voor de socialistische arbeidersbeweging is, dat grote voorbeelden van kreatief vermogen der massa's aan hen zijn voorbij gegaan, zonder noemenswaardige sporen achter te laten.
De arbeiders van Petersburg hebben reeds in 1905 een strijdmethode toegepast, die neerkwam op het vormen van Raden in de bedrijven.
In 1917 is de revolutie in Rusland gevoerd onder de leus: "Alle macht aan de Raden!" Heeft dit enige weerklank gevonden? Wij zijn blijven doormodderen met onze 'geijkte' organisatievormen; leiders en bonzen hebben zich gehaast deze vormen van strijd af te wijzen. HUn macht en invloed zou in het gedrang komen, als de arbeiders 'van onder op'de strijd zouden voeren.
Het heeft geen zin om in de politieke arena te wedijveren met zgn. socialisten en kommunisten. Die arena is hun ondergang al geworden.De verwording van die groepen is niet in de laatste plaats te wijten aan hun deelname aan het politieke spel en het in acht nemen van de spelregels die bij dit spel behoren.

Allen, ook wij, zullen aan het kompromis ten onder gaan, als wij dit spel zouden aksepteren.
Daarom, en we komen er tot vervelens toe op terug, slechts nieuwe vormen van strijd, van organisatie en een zuivere doelstelling kan ons met succus naar het beoogde doel leiden.
Het beginsel van die strijd en van die organisatie is nog niet doorgedrongen tot hen, die er gestalte aan moeten geven.
Onze taak is dus voor te lichten, aan te sporen waar we kunnen. We hebben het voordeel dat niet alles veranderd behoeft te worden. Eén ding blijft, de technische basis, de discipline van de arbeid opgelegd door de regelmatige loop der machines.
De sociale basis echter verandert, verantwoordelijkheid, solidariteit en kameraadschap, zullen in de plaats treden van afhankelijkheid en gehoorzaamheid aan de bezitters.
Bij dit alles moeten wij er rekenschap van geven dat de mens van gisteren de mens van vandaag is, de mens van vandaag de mens van morgen zal zijn. Het is dus een zware opgaaf om met deze mens de grondslagen van de maatschappij aan te tasten en radikaal te veranderen.
Daarom zal de overgang naar ander vormen, ook al is dit morgen nog niet aan de orde, niet zonder schokken en botsingen gaan.
De bezittende klasse heeft nooit een middel geschuwd om de macht in handen te houden. Daarom heeft de arbeidersklasse het recht en de plicht om ieder middel aan te grijpen om hen die macht te ontnemen. Het omschakelen van het maatschappelijk leven zullen wij zo goed als zeker niet kunnen bereiken zonder vuile handen te krijgen. Deze opvatting wordt ons vaak bestreden door idealisten die vooral zuiver en schoon willen blijven, zij vergeten dat wij te maken hebben met een tegenstander voor wie alles geoorloofd is om de macht in handen te houden, een tegenstander die a l t i j d vuile handen heeft!
De macht in handen van de producerenden betekent ook, dat zij die macht zal moeten gebruiken om te voorkomen dat wij terugvallen in oude toestanden. Als de Raden de zaak goed in handen hebben, is er geen reden om angst te hebben dat de ontwikkeling naar een nieuwe toestand gestuit zal worden. Als de Raden niet goed funksioneren, dan kan de situatie zich alle kanten uit ontwikkelen; naar de diktatuur van een partij, naar de diktatuur van bewindvoerders van verschillend pluimage of naar een nieuwe onderdrukking door de oude machtshebbers.

Is dat echter een reden om tot onteigening over te gaan?

Als we menen een mogelijkheid te hebben om de bedrijven te bezetten en te beheren, dan zullen wij die mogelijkheid met beide handen moeten aangrijpen. Niemand kan voorspellen waar we terecht komen, maar dat mag geen reden zijn niet de koers te volgen om het doel te bereiken. Steeds zullen we in de aanval moeten zijn en blijven!
Voor de nieuwe vormen van organisatie op het gebied van produktie en distributie, op het gebied van kultuur en ontwikkeling van de mens is onze hoop gevestigd op de werkende mens, op de arbeidersklasse. De nieuwe vormen kunnen alleen tot stand gebracht worden door de aanwezige kracht, gelegen in de ekonomische funktie van de mens.
Wij weten met u, dat de arbeidersklasse zich van die kracht niet bewust is. Zij voelt zich onmondig en laat zich steeds maar leiden door leiders van partij, vakorganisatie en kerk. Nog is dat zo, maar er is geen reden om te wanhopen, dagelijks zullen wij met grote inzet moeten werken om de ideeën van 'zelfhandelen' ingang te doen vinden.

WIJ MOETEN WERKEN EN AGITEREN ZOLANG HET NOG DAG IS!

Het is een strijd van erop of eronder en deze strijd prefereren wij boven berusting.
De bestaande vorm van de maatschappij leidt naar steeds nieuwe konflikten, er is geen dag zonder oorlog, en een nieuwe wereldoorlog, een kernoorlog, zal gevoerd worden tussen politieke en ekonomische managerblokken, of tegen een gebied waarin zich veranderingen gaan aftekenen, denk maar aan VIETNAM!
Aan de plicht om uw krachten te geven om de mensen gewust te maken, een einde te maken aan de ekonomische slavernij, een eind te maken aan het voeren van oorlogen om deze ekonomische slavernij te bestendigen, kunt en mag u zich niet langer onttrekken!
Alle krachten ingezet voor nieuwe vormen van organisatie en strijd;

ALLE MACHT AAN DE RADEN!

J. Kolthek-W. Wessels

HET SCHULDBOEK DER

BOURGEOISIE IS DIK EN HET

MARTELAARSBOEK VAN HET PRO

LETARIAAT TELT DUIZENDEN BLADEN

anarchistiese uitgaven

giro 2879208
Spuistraat 62
Amsterdam

WAT IS EEN ANARCHIST - vertaling van Nicholas Walter's "About Anarchism" door Bas Moreel	f	1.75
OVER ANARCHISME, STAAT EN DIKTATUUR - Michael Bakoenin (goedkope uitgave)	f	2.50
FASCISME EN MASSAPSYCHOLOGIE - Wilhelm Reich	f	1.90
ANARCHO-SYNDIKALISME - Arthur Lehning en Anton Constandse	f	1.90
STAAT EN MONOPOLIEKAPITALISME - Hans Ramaer	f	2.50
ANARCHIE? : grondgedachten, ekonomische ordening, anti-autoritaire beweging, parlementarisme en evaluatie - Anton Constandse, Rudolf de Jong, Simon Radius, Arthur Mendes George en Hans Ramaer	f	1.75
ANARGISME EN ZELFBESTUUR: acht besprekingen en vertalingen over problemen rond anargie en zelfbestuur - Bas Moreel	f	0.50
PROUDHON EN HET ARBEIDERSZELFBESTUUR - Daniel Guérin	f	1.-
RUSLAND 1917-1922: over de russische revolutie	f	1.-
MISDAAD EN STRAF - Clara Meijer Wichman	f	0.25
	50 ex. f	4.-
NIEUWE VORMEN VAN ORGANISATIE EN STRIJD - J. Kolthek en W. Wessels	f	0.50
	10 ex. f	2.50

anarchistiese
uitgaven

spuistraat 62 amsterdam